

L'APUNT

La conciliació desconciliadora

PEPA

Gallego

PERIODISTA

«Sóc una dona separada i tinc dos fills. Des que ja no visc en parella he de fer front a més despeses i per això he de treballar més. No tinc cap familiar per poder deixar al fills, per això he de treballar fins tard per poder guanyar diners per pagar les activitats escolars extres dels meus fills, necessàries per a mi perquè si no es queden sols a casa. A més he de treballar fins tard perquè si no em fan fora.» Aquest és un testimoni real d'una de les milers de dones que són part del percentatge de famílies monoparentals que cada cop més s'assenta com un nou model d'unitat social.

Que Andorra és un país turístic i que ha d'oferir el màxim d'oferta comercial i d'oci a la seva font d'ingressos, ningú ho discuteix. La forma és tal vegada la que ha aixecat aquest debat que està al carrer, i que encara que no es pot parlar en veu alta,

per la por al comiat (sí, encara hi ha temor), són molts els ciutadans preocupats pel seu futur. 9.000 persones treballen al sector, repartits en 1.500 establiments. Feia poc el ministre de Turisme, Francesc Camp, destacava en aquest rotatiu que només 13 expedients es van obrir l'any passat per denunciar la vulneració de drets. Massa por.

Aquesta «flexibilització» ha estat concretada en un temps rècord, i en un consens (d'una part) dels agents implicats. Una rapidesa que s'ha frenat en quan a la concreció d'aquelles mesures socials i promeses de garantir els drets laborals dels treballadors. Sí, ¿però com es garantiran? Més inspeccions? ¿Com treure aquesta por?

El ministre d'Economia, Jordi Alcové, va dir que havíem d'equiparar-se a països europeus en els horaris. Però se li va oblidar que també s'haurien d'igualar les lleis socials en pro de la conciliació que ells gaudeixen. Aquesta voluntat del Govern, concretada amb mesures, pot ser hagués evitat aquesta expansió del temor, que ara només s'ha de resignar.